

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

sídlem [redacted]

zastoupen Doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem
sídlem Optátova 874/46, Brno

proti

žalovaným: **1) Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1

2) Ministerstvo kultury
sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Určuje se, že dohoda o řešení rozporu ve věci návrhu územního plánu obce Lednice, č.j. MMR-41466/2014-81-2, uzavřená dne 9. 3. 2015 mezi Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem kultury, je nezákonným zásahem do práva žalobce na samosprávu.

- II. V části, v níž se žalobce domáhal, aby žalovaným byla uložena povinnost zdržet se v rámci pořizování územního plánu obce Lednice uplatňování dohody specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku, se žaloba zamítá.
- III. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 20.600 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud určil, že uzavření dohody mezi žalovaným 1) a žalovaným 2) ze dne 9.3.2015, MMR č.j. 41466/2014-81-2, o řešení rozporu vzniklého po společném jednání o návrhu územního plánu Lednice, je nezákonným zásahem. Dále požadoval, aby žalovaným bylo zakázáno v rámci pořizování územního plánu obce Lednice uvedenou dohodu uplatňovat.
- 2 Žalobce uvedl, že v rámci řízení o návrhu územního plánu vydal žalovaný 2) stanovisko, které výrazně omezuje rozvoj obce a požadavky v něm uvedené jsou pro obec nepřijatelné. Následně došlo k jednání žalovaného 1) jako ústředního správního úřadu v oblasti územního plánování s žalovaným 2), a dne 9.3.2015 byla mezi nimi uzavřena výše uvedená dohoda o návrhu územního plánu obce Lednice (dále též „Dohoda“). Obsah Dohody je závazný pro pořizovatele územního plánu, kterým je Městský úřad Břeclav, ale týká se primárně práv žalobce, který nebyl účasten uzavření dohody, ani mu nebyla zaslána na vědomí. Text Dohody žalobce získal až v září 2015.
- 3 Žalobce odkázal na své ústavně garantované právo na samosprávu a právo schvalovat zadání a vydávat územní plán obce v samostatné působnosti. Uvedl, že ačkoliv pořízení územního plánu je přenesenou působností, kterou pro žalobce vykonává Městský úřad Břeclav, cílem je pouze více regulovat tuto činnost ze strany státu, není však cílem zbavit obec, pro niž je územní plán zpracován, práva na spolurozhodnutí a na účasti na podstatných náležitostech pořízení územního plánu. Žalobce poukázal na to, že pořízení a vydání územního plánu vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku, a v této souvislosti odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že obec je v rámci své samosprávné činnosti limitována určitými věcnými mantinely, uvnitř těchto mantinelů však zůstává a musí zůstat široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Žalobce namítl, že do tohoto prostoru bylo zasaženo a bylo tak zároveň zasaženo do práva na samosprávu. Žalobce je aplikací Dohody nucen akceptovat požadavky žalovaného 2) na omezení rozvoje bez zdůvodnění jejich legitimnosti i proporcionality k jiným zájmům žalobce. Případné neschválení územního plánu zastupitelstvem žalobce by vydalo vniveč dlouhý proces tvorby územního plánu a vynaložené veřejné prostředky na jeho pořízení, navíc územní plán je třeba přijmout, jinak podle ust. § 188 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) ten dosavadní pozbude platnosti. Podle žalobce by ústavně konformní řešení bylo, kdyby byl žalobce přijetí Dohody účasten a žalovaní by museli posoudit svá stanoviska s ohledem na názor žalobce, zdůvodnit svůj případný odlišný postoj a své požadavky poměřit s legitimními zájmy žalobce. Dále namítl, že do Dohody se promítlo stanovisko žalovaného 2), které obsahuje podrobnosti, jež svým obsahem náleží regulačnímu plánu, čímž odporuje stavebnímu zákonu. Žalobce se cítí být Dohodou nepřiměřeně krácen na svých právech zejména tím, že zásadním způsobem omezuje územní rozvoj obce a zasahuje do vlastnických práv a oprávněných očekávání obyvatel obce i obce samotné.

- 4 Konkrétně žalobce vznesl námitky vůči rozdělení a změnám ve funkčním využití sousedících ploch Z3, Z79 a Z88, kde návrh územního plánu předpokládá funkční využití plochy Z3 k bydlení v bytových domech, Z79 plochu smíšenou a obytnou a Z88 plochu veřejných prostranství – místní komunikace a veřejná prostranství, zatímco Dohoda plochu Z3 i Z79 rozděluje, část vymezuje jako plochu bydlení v rodinných domech, část jako plochu veřejných prostranství – veřejné (parkové) zeleně, plochu Z88 Dohoda rozděluje, část vymezuje jako plochu veřejných prostranství – veřejné (parkové) zeleně, část jako nezastavěné území. Dohoda je podle žalobce v rozporu s cíli územního plánování, jak je definuje ust. § 18 stavebního zákona, dle něž je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území. Žalobce trvá na tom, aby plocha Z3 byla vymezena jako plocha bydlení v bytových jednotkách, nikoliv rodinných domech. Blízký hřbitov ani alej nejsou kulturní památkou a k vyloučení výstavby bytových domů v jejich sousedství žalobce neshledává objektivní důvod. Žalobce nemá jiné rozvojové možnosti, přičemž lze očekávat, že potřeba bytových domů bude narůstat v souvislosti s rozvojem lázeňství a rekreačním potenciálem obce. Žalobou napadená Dohoda znemožňuje umísťování jakýchkoliv bytových domů bez posouzení konkrétního záměru (např. bytovým domem je i stavba, která má zvenku rysy rodinného domu, avšak obsahuje více než tři byty). Žalobce uvedl, že z vyhlášky č. 484/1992 Sb., o prohlášení Lednicko-valtického areálu na jižní Moravě za památkovou zónu, nevyplývá žádný rozpor se zájmy státní památkové péče při umísťování staveb v blízkosti aleje ke hřbitovu. V územním plánu by mohl být uplatněn požadavek na pořízení územní studie, která upřesní odstup zástavby aleje v podrobnosti, kterou nemůže řešit územní plán (ust. §43 odst. 3 stavebního zákona).
- 5 Žalobce vznesl námitky i vůči rozdělení a změnám plochy Z10, kde návrh územního plánu předpokládá funkční využití plochy k bydlení v rodinných domech, zatímco Dohoda plochu Z10 rozděluje, část ponechává k bydlení v rodinných domech, část vymezuje jako nezastavěné území. Podle žalobce je požadované zmenšení území v Dohodě nedostatečně odůvodněno. Rozdělení plochy má dle Dohody zohledňovat požadavek ochrany krajinného rázu, ten by však dle žalobce splňoval i původně navrhovaný rozsah plochy Z10. Zachování plochy Z10 v původně navrhovaném rozsahu by nemělo mít negativní vliv na krajinný ráz též podle vyhodnocení vlivu územního plánu obce Lednice na životní prostředí, tzv. SEA posouzení, které zpracovala Ing. Pavla Žídková.
- 6 Žalobce nesouhlasí ani s rozdělením a změnami plochy Z78, kde návrh územního plánu předpokládá funkční využití plochy pro dopravní infrastrukturu – záchytná parkoviště s koeficientem zastavění plochy 0,6, zatímco Dohoda plochu rozděluje, část ponechává

k využití pro záchytné parkoviště s koeficientem zastavění plochy 0,8, část vymezuje jako plochu zeleně – zeleň smíšená nebo nezastavěné území. Žalobce nesouhlasí s rozdělením a faktickým zmenšením plochy Z78 na polovinu, protože plocha Z78 řeší akutní problémy s nedostatečnými parkovacími kapacitami v obci. Na úseku dopravy v klidu dosáhla obec prahové situace, v prázdninovém období vznikají krizové situace, a řešení deficitu parkovacích míst musí být jednou z priorit územního plánu žalobce. Umístění záchytného parkoviště na okraji obce se jeví jako vhodné a nekonfliktní. Přestože plocha Z78 leží v kompoziční ose zámek Lednice – Apollónův chrám, nebude se v dálkových pohledech uplatňovat, neboť je odcloněna zelení okolo Mlýnského rybníka (viz Územní studie Stanovení výškové hladiny zástavby v koridoru kompoziční osy Lednicko-valtického areálu „zámek Lednice – Apollonův chrám“ č. 77303712). Žalobce nesouhlasí s odůvodněním, že navrhovaná rozloha plochy Z78 by nežádoucím způsobem narušila charakter území svou velikostí, neboť se předpokládá optické rozčlenění plochy budoucího parkoviště na menší části vzrostlou zelení, takže parkoviště nebude vnímáno jako souvislá zpevněná plocha. Proto také žalobce souhlasil s koeficientem zastavení plochy 0,8 a rovněž s požadavkem na podmínění využití plochy zpracováním územní studie. Úbytek parkovacích míst nelze v obci řešit nikde jinde, proto je Dohoda v souvislosti s plochou Z78 v rozporu s ust. §18 stavebního zákona.

- 7 Poslední žalobcová námitka se týká vyloučení fotovoltaických a jiných solárních systémů na střechách staveb, když návrh územního plánu připouštěl možnost staveb fotovoltaických elektráren na střechách objektů na plochách smíšených výrobních – agroturistika, zatímco Dohoda určila, že výroba elektrické energie pomocí slunečního záření (např. fotovoltaické elektrárny) je v zastavěném území a zastavitelných plochách nepřípustná, a to u všech zastavěných a zastavitelných ploch v obci. Žalobce namítl, že plošné vyloučení fotovoltaických a jiných solárních systémů na střechách staveb odporuje zásadě proporcionality, tj. dosažení účelu při co nejmenším zásahu do vlastnických a jiných práv. Tato problematika by měla být řešena individuálně v navazujících řízeních. Fotovoltaické či solární termické panely na ohřev vody lze umístit na střechy orientované do uzavřených dvorů, aniž by tak utrpěl předmět ochrany Lednicko-valtického areálu.
- 8 Žalovaný 1) ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětná Dohoda byla uzavřena podle ust. § 136 odst. 6 ve spojení s ust. § 133 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v důsledku rozporu při pořizování územního plánu obce Lednice. Žaloba je dle jeho názoru nepřípustná, protože žalobce se může ochrany a nápravy domáhat jiným právním prostředkem, a to návrhem na zrušení opatření obecné povahy. K námitce žalobce, že Dohoda byla uzavřena bez jeho přímé účasti, žalovaný 1) uvedl, že žalobce se účastnil jednání dne 22.1.2015 v rámci přípravy dohodovacího řízení. Následné dohodovací řízení a uzavření Dohody proběhlo pouze mezi oběma žalovanými, kteří jsou jako jediní k uzavření dohody podle ust. § 136 odst. 6 ve spojení s § 133 odst. 3 správního řádu příslušní. Žalovaný 1) dále uvedl, že žalovaný 2) uplatnil své nesouhlasné stanovisko k návrhu územního plánu již 15.7.2013, takže žalobce měl dostatek času se s ním seznámit. Od října 2013 probíhala korespondence a jednání k danému tématu, jednání se účastnil také určený zastupitel obce. Dále uvedl, že podoba územního plánu je výsledkem politického rozhodnutí konkrétní obce, avšak toto oprávnění s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu není bezbřehé, neboť existují zákonem stanovené podmínky a omezení. Žalovaný 1) v daném

řízení nezastupuje pořizovatele, ale hájí veřejný zájem. Pokud by soud neshledal podmínky pro odmítnutí žaloby pro nepřípustnost, navrhl žalovaný 1) zamítnutí žaloby.

- 9 Žalovaný 2) ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovaný 1) jako ústřední orgán státní správy ve věcech územního plánování příslušný podle ust. § 11 stavebního zákona a ust. § 136 odst. 6 a ust. § 133 odst. 3 správního řádu obdržel od Městského úřadu Břeclav žádost o řešení rozporu při pořizování územního plánu Obce Lednice. Předmětem rozporu bylo negativní stanovisko žalovaného 2), které bylo vydáno po společném jednání ve smyslu ust. § 50 stavebního zákona. Dohodovacímu řízení předcházelo jednání, které proběhlo dne 22.1.2015 a byli na něj pozváni zástupci Městského úřadu Břeclav, zástupci Krajského úřadu Jihomoravského kraje a zástupci obou žalovaných. Pořizování územního plánu náleží do přenesené působnosti orgánů obce, jeho schvalování a vydávání náleží do samostatné působnosti zastupitelstva obce, jedná se o tzv. sdílenou působnost. Žalovaný 2) zdůraznil, že při uzavírání dohody bylo postupováno v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, a proto nelze uzavření předmětné dohody považovat za nezákonný zásah.
- 10 Na vyjádření obou žalovaných reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že oba žalovaní potvrzují, že žalobce nebyl účasten napadené dohody, čímž bylo dotčeno právo obce na samosprávu. Uvedl, že zástupce obce se sice zúčastnil jednání dne 22.1.2015, avšak po sdělení svého stanoviska byl vykázán z místnosti. Dále uvedl, že nelze tvrdit, že centrální veřejný zájem je lepší než místní zájem vyjadřovaný demokraticky zvoleným zastupitelstvem obce. Podstatou sporu je to, že představitelé centrálního zájmu uzavřeli Dohodu bez účasti představitelů místního zájmu.
- 11 Z předloženého spisového materiálu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
- 12 V březnu roku 2013 byl pro pořizovatele územního plánu obce Lednice, tj. pro Městský úřad Břeclav, odbor rozvoje a správy (dále též „pořizovatel územního plánu“) zpracován návrh územního plánu obce Lednice. Textová část územního plánu obsahuje třináct oddílů, a to 1.A až 1.M. Žalobcovy konkrétní námitky k Dohodě se týkají změn v návrhu územního plánu v oddílu 1.C - Urbanistická koncepce, který má části 1.C.1 až 1.C.10, a změn v návrhu územního plánu v oddílu I.F – Stanovení podmínek pro využití ploch, který má části I.F.1 až I.F.3.
- 13 V části I.C.1 – Plochy bydlení je vymezena plocha Z3 (*strana 7 územního plánu*). Jde o plochu s funkčním využitím pro bydlení v bytových domech s tím, že se požaduje prověření změn využití plochy územní studií, jde o architektonicky a urbanisticky významnou plochu, ve které může vypracovávat architektonickou část projektové dokumentace jen autorizovaný architekt. Je požadováno, aby územní studie upřesnila polohu veřejných prostranství o úhrnné výměře nejméně 1000 m², podél silnice bude ponecháno veřejné prostranství o šířce 10 m od pozemku silnice, pro uložení sítí veřejné technické infrastruktury, umístění komunikací pro pěší, komunikací pro cyklisty a zeleně, situování obytných objektů v blízkosti silnice je podmíněno prokázáním dodržení nejvyšší přípustné hladiny hluku, v případě požadavku na výstavbu v blízkosti silnice je nutný souhlas dotčeného orgánu s umístěním stavby v silničním ochranném pásmu.

- 14 V části I.C.3 – Plochy smíšené obytné je vymezena plocha Z79 (*strana 12 územního plánu*). Pro využití plochy je stanoveno, že bude respektována stávající oboustranná alej podél cesty ke hřbitovu, situování obytných objektů v blízkosti silnice II. třídy je podmíněno prokázáním dodržení nejvyšší přípustné hladiny hluku v navazujícím řízení, celková hluková zátěž nesmí překročit stanovené hygienické limity hluku pro chráněný venkovní prostor a chráněné venkovní prostory staveb, podél silnice č. 42124 bude ponecháno veřejné prostranství o šířce 10 m od pozemku silnice, pro uložení sítí veřejné technické infrastruktury, umístění komunikací pro pěší, komunikací pro cyklisty a zeleně.
- 15 V části I.C.7 – Plochy veřejných prostranství je vymezena plocha Z88 (*strana 14 územního plánu*). Jde o plochu s funkčním využitím pro místní komunikace a veřejná prostranství. Pro využití plochy je stanoveno, že v navazujícím řízení bude respektován stávající interakční prvek vedoucí podél západní hranice plochy.
- 16 V části I.C.1 – Plochy bydlení je vymezena plocha Z10 (*strana 8 územního plánu*). Jde o plochu s funkčním využitím pro bydlení v rodinných domech s tím, že se požaduje prověření změn využití plochy územní studií, v ploše je rozhodování o změnách v území podmíněno smlouvou s vlastníky pozemků a staveb, jejímž obsahem musí být souhlas s tímto záměrem a souhlas s rozdělením nákladů a prospěchů spojených se jeho realizací (dohody o parcelaci), v jižní části Z10 jde o architektonicky a urbanisticky významnou plochu, ve které může vypracovávat architektonickou část projektové dokumentace jen autorizovaný architekt. Je požadováno, aby územní studie upřesnila plochu veřejných prostranství o úhrnné velikosti nejméně 3500 m², do této výměry lze započítat veřejné prostranství vymezené na severovýchodním okraji plochy. Podél silnice č. 42 117 bude ponecháno veřejné prostranství o šířce 10 m od pozemku silnice, pro uložení sítí veřejné technické infrastruktury, umístění komunikací pro pěší, komunikací pro cyklisty a zeleně. Územní studie dále zohlední vedení vysokého napětí a jeho ochranné pásmo, zohlední celkovou zátěž v rámci stanovených hygienických limitů hluku pro chráněný venkovní prostor a chráněné venkovní prostory staveb. Situování obytných objektů v blízkosti silnice je podmíněno prokázáním dodržení nejvyšší přípustné hladiny hluku.
- 17 V části I.C.8 – Plochy dopravní infrastruktury je vymezena plocha Z78 (*strana 15 územního plánu*). Jde o plochu s funkčním využitím pro záchytná parkoviště. Pro využití plochy je stanoven koeficient zastavění plochy KZP=0,6, nezastavěná část plochy bude ozeleněna, a to i vzrostlou zelení (dřevinami), na severním okraji plochy bude respektována navrhovaná přeložka vysokotlakého plynovodu, na severovýchodním okraji plochy bude ponecháno stromořadí lemující silnici, upřednostněny by měly být technologie zpevnění ploch, které budou umožňovat zatravnění parkoviště.
- 18 V části I.F.2 – Podmínky pro využití ploch je pro plochy smíšené výrobní – agroturistika (*strana 27 územního plánu*) navrženo hlavní využití: pozemky staveb a zařízení pro zemědělství a agroturistiku; přípustné využití: objekty pro ubytování, stavby a plochy pro sport, výrobní a nevýrobní služby (například palírny alkoholových destilátů), objekty pro řemeslnou výrobu bez škodlivých vlivů na okolí (například výroba sýrů), místní a účelové komunikace, související technická infrastruktura, parkoviště a garáže pro osobní automobily, parkoviště a garáže pro nákladní automobily a speciální automobily a stroje;

nepřípustné využití: pozemky staveb pro rodinnou rekreaci, veškeré stavby a činnosti nesouvisející s hlavním a přípustným využitím, zejména stavby pro průmyslovou výrobu, energetiku (kromě fotovoltaických elektráren), těžbu surovin, dopravní terminály a centra dopravních služeb, velké stavby odpadového hospodářství; podmíněné přípustné využití: objekty pro bydlení a byty – za podmínky, že budou určeny pro majitele či správce, fotovoltaické elektrárny – pouze na střechách objektů; podmínky prostorového uspořádání: koeficient zastavění plochy se nestanovuje.

- 19 Součástí návrhu územního plánu je Hlavní výkres územního plánu – Koncepce prostorového uspořádání. Z něj soud zjistil, že plochy Z3, Z79 a Z 88 jsou situovány v katastrálním území Lednice na Moravě, při ulici Mikulovská, poblíž hřbitova, navazují na nezastavěnou část obce. Plocha Z10 je situována v katastrálním území Nejdek u Lednice při silnici č. 42177 (Nejdecká) na okraji místní části obce Lednice Nejdek, navazuje na zastavěné území Nejdku. Plocha Z78 je situována v katastrálním území Lednice na Moravě, při silnici č. 41417 (Břeclavská) nedaleko Mlýnského rybníka, navazuje na zastavěné území obce, plochu protíná osa Zámek Lednice – Apollónův chrámek.
- 20 Dne 1.12.2014 obdržel žalovaný 1) od pořizovatele územního plánu žádost č.j. MÚBR 79840/2014 ze dne 26.11.2014 o řešení rozporu při pořizování územního plánu obce Lednice.
- 21 Předmětem rozporu bylo negativní stanovisko žalovaného 2) ze dne 15.7.2013, č.j. MK-33563/2013-OEP, které bylo vydáno po společném jednání o návrhu územního plánu obce Lednice ve smyslu ust. § 50 stavebního zákona. Žalovaný 2) ve stanovisku k ploše Z3 uvedl, že situování bytových domů v předmětné části obce je z hlediska uchování kulturních hodnot v rozporu se zájmy státní památkové péče, neboť se jedná o území v návaznosti na volnou nezastavěnou krajinu, v těsném sousedství aleje vedoucí ke hřbitovu, tato alej přitom představuje výrazný krajinnotvorný prvek, jehož dominantní postavení je žádoucí zachovat. Rovněž k ploše Z79 žalovaný 2) uvedl, že je v těsném sousedství aleje vedoucí ke hřbitovu, navazuje na volnou nezastavěnou krajinu, zopakoval argumenty pro zachování dominantního postavení aleje, uvedl, že není žádoucí situovat zde novou komunikaci ani ji propojovat s alejí. Takové řešení by vedlo k poškození celkového obrazu daného místa, a tím i poškození hodnot aleje. K ploše Z10 žalovaný 2) uvedl, že je spolu s dalšími tam specifikovanými plochami Z8, Z9 a R3 situována v návaznosti na zastavěné území obce Nejdek, přičemž nelze souhlasit s koncepcí dalšího rozvoje osady Nejdek, rozvoj obou obcí je nutné řešit odděleně, neboť se jedná o dva urbanistické celky zcela rozdílného charakteru a jejich sloučení by vedlo ke ztrátě identity obou sídel, včetně panoramatických pohledů. Plochy Z10, Z8, Z9 a R3 svou rozlohou představují plochu rovnající se téměř současné velikosti osady Nejdek. K ploše Z78 žalovaný 2) doporučil řešit ji jako plochu v zeleni, případně ji zmenšit či rozčlenit, neboť jedním z hlavních předmětů ochrany z hlediska památkové péče jsou linie ve formě alejí, kompozičních os a průhledů, které dotvářejí celý krajinný prostor světové památky, plocha navrhovaného parkoviště se přitom dostává do přímé pohledové vazby Apollónův chrám – zámek Lednice, a mohla by se nežádoucím způsobem uplatňovat v této pohledové ose. K plochám smíšeným výrobním – agroturistika žalovaný 2) vyslovil nesouhlas s možností využití území pro fotovoltaické elektrárny a fotovoltaické panely, neboť krajinná památková zóna Lednicko-valtický areál představuje ojedinělý krajinný celek,

významnou roli hrají zásady harmonického souladu architektury a krajiny, estetické ztvárnění a architektura jednotlivých staveb, případné umístění fotovoltaických panelů by mohlo přinést nežádoucí efekt, tj. narušení celistvosti střešní krajiny, vnímatelné v rámci Lednicko-valtického areálu z různých stanovíšť, zvláště, pokud se stavby tohoto typu na území dosud nenacházejí.

22 Dne 22.1.2015 proběhlo jednání ve věci rozporu při pořizování Územního plánu obce Lednice za účasti žalovaného 1), žalovaného 2), pořizovatele územního plánu, žalobce a Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

23 Dne 23.2.2015 zaslal žalovaný 1) přípisem č.j. 4166/2014-81-3 žalovanému 2) návrh Dohody o řešení rozporu, který vznikl mezi pořizovatelem územního plánu obce Lednice a žalovaným 2) při pořizování tohoto územního plánu. Žalovanému 2) byl návrh Dohody doručen dne 27.2.2015.

24 Dne 9.3.2015 byla mezi žalovaným 1) a žalovaným 2) uzavřena Dohoda o řešení rozporu vzniklého po společném jednání o návrhu územního plánu obce Lednice. Dohoda stanoví požadavky na úpravu návrhu územního plánu obce Lednice. Mimo jiné obsahuje tyto požadavky:

25 *I.C.1 – Plochy bydlení*

Plocha Z3 bude rozdělena na dvě plochy, část plochy Z3 v místě stávající aleje v šířce min. 10 m od vnější strany kmenů stromů tvořících stromořadí bude vymezena jako „plochy veřejných prostranství – veřejné (parkové) zeleně (UZ)“; druhá zbývající část plochy Z3 bude vymezena jako „plochy bydlení v rodinných domech (BR)“.

3.1. Plocha Z79 bude rozdělena na dvě plochy; část plochy Z79 v místě stávající aleje v šířce min. 10 m od vnější strany kmenů stromů tvořících stromořadí bude vymezena jako „plochy veřejných prostranství – veřejné (parkové) zeleně (UZ)“; druhá zbývající část plochy Z79 bude vymezena jako „plochy bydlení v rodinných domech (BR)“.

3.2. Plocha Z88 bude rozdělena na dvě plochy; část plochy Z88 v místě stávající aleje v šířce min. 10 m od vnější strany kmenů stromů tvořících stromořadí bude vymezena jako „plochy veřejných prostranství – veřejné parkové zeleně (UZ)“ v návaznosti na plochu Z79; druhá zbývající část plochy Z88 navazující v jižní části na plochu Z79 bude nezastavěným územím.

26 *I.C.3 – Plochy smíšené obytné*

1.9. Plocha Z10 bude rozdělena na dvě plochy; část plochy Z10 bude vymezena jako „plochy bydlení v rodinných domech (BR)“ v návaznosti na stávající zástavbu (prodloužena směrem k silnici III. tř. č. 42117); druhá zbývající severovýchodní část plochy Z10 podél aleje bude nezastavěným územím.

27 *I.C.8 – Plochy dopravní infrastruktury*

6.1. Plocha Z78 bude rozdělena na dvě přibližně stejné plochy. Jedna část plochy Z78 bude vymezena jako „plochy dopravní infrastruktury – zachytňná parkoviště (DP)“. Intenzita využití této plochy pro zastavění bude maximálně 0,8 (koeficient zastavění této plochy bude max. 0,8). Rozhodování v území v této části plochy Z78 bude podmíněno pořízením územní studie s tím, že data o této studii budou vložena do evidence územně plánovací činnosti do 4 let od nabytí účinnosti ÚP Lednice. Územní studie zejména prověří intenzitu využití této části plochy Z78

pro dopravu v klidu, při zohlednění všech ploch vymezených pro dopravu v klidu v ÚP Lednice, a systém vzrostlé zeleně v této části plochy (zejména rozmístění vzrostlé zeleně), jehož účelem bude ochrana významných pohledových os. Druhá část plochy Z78 bude vymezena jako „plochy zeleně – zelen smíšená (NZ)“ nebo bude nezastavěným územím.

28 I.F.2 – Podmínky pro využití ploch

10.1. Výroba elektrické energie pomocí slunečního záření (např. fotovoltaické elektrárny) je v zastavěném území a zastavitelných plochách nepřípustná. Za výrobu pomocí elektrické energie se nepovažují fotovoltaické panely nebo fotovoltaické systémy o celkové ploše do 1 m² napájející například parkovací automaty, radary atd. pokud nejsou připevněny nebo položeny na střechách staveb. Tato podmínka bude uvedena v textové části ÚP Lednice u všech zastavěných a zastavitelných ploch v části nepřípustné využití.

10.2. Solární termické panely, kolektory, absorbery a jiná zařízení sloužící k výrobě tepla například pro ohřev vody, které jsou připevněny nebo položeny na střechách staveb, jsou nepřípustné. Tato podmínka bude uvedena v textové části ÚP Lednice u všech zastavěných a zastavitelných ploch v části nepřípustné využití.

29 Tyto požadavky žalovaní v Dohodě odůvodnili tak, že k bodu 1.1., k bodu 3.1 a k bodu 3.2 uvedli, že důvodem úpravy plochy Z3 je její návaznost na volnou nezastavěnou krajinu a též zachování výrazného krajinotvorného prvku aleje ke hřbitovu. Dalším důvodem změny způsobu využití části plochy Z3 na plochu se způsobem využití „bydlení v rodinných domech“ je návaznost na stávající charakter zástavby rodinnými domy, který by měl být zachován. Důvodem úpravy plochy Z79 je ochrana výrazného krajinotvorného prvku, kterým je alej, a zachování charakteru zástavby rodinnými domy. Důvodem úpravy a rozdělení plochy Z88 je jednak ochrana výrazného krajinotvorného prvku, kterým je alej, a jednak ochrana krajinného rázu.

30 K bodu 1.9 žalovaní v Dohodě uvedli, že důvodem úpravy plochy Z10 je její návaznost na stávající charakter zástavby rodinnými domy při zachování přiměřené možnosti rozvoje této části sídla v souladu s urbanistickými pravidly, kdy zástavba sídel v tomto regionu na sebe navazovala (doplnění zástavby). Rozdělení této plochy na dvě plochy zohledňuje požadavek na zachování stávajícího charakteru zástavby rodinnými domy, na kterou plocha navazuje, a ochranu krajinného rázu.

31 K bodu 6.1 žalovaní v Dohodě uvedli, že plocha Z78 byla rozdělena na dvě části, neboť původní navrhovaná rozloha by nežádoucím způsobem narušila charakter území svou velikostí. Koeficient zastavění jedné části rozdělené plochy byl stanoven na 0,8 s ohledem na krajinný ráz tak, aby zbylá část plochy byla využita pro vzrostlou zelen, která z dálkových pohledů „rozbije“ jednolitost dopravní plochy. S ohledem na možnost narušení pohledové osy (vazba na Apollónův chrám) a možnost nežádoucího narušení charakteru území bylo rozhodování o ploše Z78 podmíněno pořízením územní studie, zároveň byly stanoveny neopominutelné podmínky pro její pořízení. S ohledem na to, že není jasná celková stávající a budoucí předpokládaná dlouhodobá i špičková potřeba parkovacích a odstavných ploch, bylo stanoveno, že územní studie prověří i intenzitu využití plochy Z78 pro dopravu v klidu a systém vzrostlé zeleně za účelem ochrany významných pohledových os.

- 32 K bodům 10.1 a 10.2 žalovaní v Dohodě uvedli, že důvodem vyloučení výroby elektrické energie pomocí slunečního záření v celém zastavěném území a ve všech zastavitelných plochách jsou dálkové pohledy a krajinný ráz, neboť Lednicko-valtický areál je z hlediska kulturního dědictví velmi významným územím.
- 33 O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27.4.2017 č.j. 6 A 205/2015-42 tak, že žalobu zamítl s odůvodněním, že stanovení požadavků na úpravu návrhu územního plánu obce Lednice není ve vztahu k žalobci nezákonným zásahem, žalovaní naopak postupovali při řešení rozporu vzniklého mezi pořizovatelem územního plánu a žalovaným 2) v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, když uvedený spor projednali v dohodovacím řízení, jehož výsledkem byla předmětná Dohoda o řešení rozporu. Uzavření Dohody bez účasti žalobce a nedoručení Dohody žalobci není nezákonným zásahem do jeho práv žalobce, neboť Dohoda se uzavírá mezi zákonem stanovenými účastníky, k nimž žalobce nepatří. Městský soud v Praze dále uvedl, že z žádného právního předpisu nevyplývá oprávnění žalobce, aby sporné otázky byly řešeny jím požadovaným způsobem. Ani výkon samosprávy není neomezený. Vzhledem ke kulturnímu významu předmětné lokality je na místě snaha o minimalizaci dopadu zásahů do stávající zástavby a krajiny, při respektování potřeby dalšího rozvoje obce, o čemž bylo zákonem stanoveným postupem rozhodnuto, a žalobce tak musí toto zákonné vyřešení konfliktu respektovat.
- 34 Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen k žalobcem podané kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2017 č.j. 6 As 222/2017-26. Věc byla Městskému soudu v Praze vrácena se závazným právním názorem, že zákonnost zásahu je třeba posoudit nejen z formálního hlediska (v tomto směru Nejvyšší správní soud závěry Městského soudu v Praze potvrdil jako správné, včetně závěru, že ze zákona nelze dovodit požadavek, aby byl žalobce účasten podpisu Dohody a aby s ní byl formálně seznámen), je však třeba věnovat se i hodnocení věcnému, tedy posouzení samotného obsahu Dohody. Nejvyšší správní soud Městskému soudu v Praze vytkl, že neodpověděl na otázku, zda požadavky, které žalovaní prostřednictvím Dohody o řešení rozporů na žalobce v oblasti územního plánování kladou, lze považovat za požadavky sledující legitimní cíl a zda výsledný zásah do práva obce na samosprávu je přiměřený vzhledem k tomuto sledovanému cíli. Právě na nelegitimitu a neproporcionalitu vznesených požadavků mířila podstatná část podané žaloby. Vzhledem k absenci posouzení materiální zákonnosti zásahu Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze označil za nepřezkoumatelný.
- 35 Městský soud v Praze následně znovu rozhodl rozsudkem ze dne 20.3.2018 č.j. 6 A 205/2015-76. Žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaní v Dohodě ve vztahu k žalobci neuplatnili požadavky nad rámec zákona z formálního ani z materiálního hlediska. Podle názoru městského soudu důsledkem Dohody není, že by žalobce obecně nemohl v samostatné působnosti rozhodovat o vydání změny územního plánu a o jeho následné realizaci regulačním plánem a územními rozhodnutími, pouze mu byla stanovena omezení v územním plánu. Ta městský soud po testu proporcionality shledal v souladu se zákonem a v souladu s legitimním veřejným zájmem, a vyslovil přesvědčení, že zásah posuzovaných omezení do práva obce na samosprávu byl učiněn jen v nezbytné míře. Městský soud v Praze proto neshledal porušení ústavního práva žalobce na samosprávu.

- 36 Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12.2018 č.j. 6 As 113/2018-55. Nejvyšší správní soud v odůvodnění zdůraznil, že ačkoliv má obec rozhodovat ve své samostatné působnosti o všech podstatných krocích v procesu územního plánování, svěřuje stavební zákon proces pořizování územního plánu do přenesené působnosti obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo proto správné na projednávanou věc použít § 136 správního řádu za účelem využití institutu dohody o řešení rozporu mezi orgány státní správy jako nástroje, který měl umožnit, aby mohl proces přípravy územního plánu pokračovat. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*z platné právní úpravy nelze dovodit, že by obec, jejíž územní plán se dohoda o řešení rozporu týká, měla být stranou takové dohody a že bez jejího souhlasu by tudíž uzavření takové dohody nebylo možné*“ (bod 19 odůvodnění rozsudku). Následně přistoupil ke zhodnocení materiální zákonnosti zásahu představovaného dohodou o řešení rozporu. Ve shodě s rozsudkem městského soudu dospěl k závěru, že ve věci skutečně došlo k zásahu do práva obce Lednice na samosprávu, avšak takový zásah nebyl nezákonný. Podle hodnocení Nejvyššího správního soudu byl tento zásah s ohledem na význam a cíle památkové ochrany Lednicko-valtického areálu zapsaného na seznam světového dědictví UNESCO také přiměřený, když „*dohoda představuje vyvážený kompromis mezi dotčenými veřejnými zájmy a právem obce na samosprávu*“ (bod 24 odůvodnění rozsudku). Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že obec Lednice nikterak neprokázala, že má nedostatek ploch pro bydlení, resp. že obcí „*navržené plochy pro bydlení představují jediné možnosti jejího rozvoje v tomto směru*“ (bod 25 odůvodnění rozsudku). Stejně tak podle něj obec nenabídla žádnou šetrnější alternativu k výstavbě záchranného parkoviště, přičemž vedlejší účastníci „*požadují pouze zmenšení navržené plochy zhruba na polovinu a snížení koeficientu jejího zastavění na 0,8 tak, aby mohla být pohledově rozčleněna vzrostlou zelení*“ (bod 27 rozsudku). Dále se soud věnoval plošnému zákazu stanoveného dohodou umísťovat fotovoltaické systémy na střechách staveb. Dospěl přitom k závěru, že „*tento zákaz sleduje legitimní cíl zachování hodnoty celosvětově unikátní památkové zóny, jejíž vzhled byl utvářen po staletí*“, přičemž řešení navrhované obcí (možnost umístění solárních panelů tak, aby nebyly viditelné z veřejných prostranství) dle názoru Nejvyššího správního soudu neposkytuje záruku, že solární panely nebudou vidět z volné krajiny, která je předmětem ochrany podle § 3 vyhlášky č. 484/1992 Sb., o prohlášení lednicko-valtického areálu na jižní Moravě za památkovou zónu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného Ministerstva kultury, že vizuální dopad solárních panelů je s ohledem na odrazy slunečního záření velmi obtížné předem odhadnout, a plošný zákaz je tak v souladu se zásadou předběžné opatrnosti (bod 29 odůvodnění rozsudku).
- 37 Oba správní rozsudky, tedy rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.3.2018 č.j. 6 A 205/2015-76 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12.2018 č.j. 6 As 113/2018-55 byly po ústavní stížnosti podané žalobcem (a spolu s žalobcem i druhým stěžovatelem, kterým bylo Zastupitelstvo obce Lednice) zrušeny nálezem Ústavního soudu ze dne 12.5.2020 sp.zn. III ÚS 709/19. Ústavní soud v uvedeném nálezu po zhodnocení věci nejprve konstatoval, že uzavření Dohody mezi žalovanými mělo zákonný podklad, neboť nebyla naplněna vylučující podmínka ust. § 136 odst. 6 věty druhé správního řádu, dle níž se ustanovení tohoto odstavce (odkazujícího na přiměřené použití ust. § 133 správního řádu) nepoužije na řešení rozporů s územními samosprávnými celky, jestliže se věc týká

práva územního samosprávného celku na samosprávu. Následně Ústavní soud zodpověděl otázku, zda musel být žalobce účastníkem předmětného dohodovacího řízení; podle Ústavního soudu tomu tak nebylo, jelikož pro závěr o účastenství obce v dohodovacím řízení neexistuje právní podklad. Ústavní soud rovněž zvažoval, zda nebylo možné vyřešit předmětný rozpor procesně jinak než v dohodovacím řízení, resp. postupem, v němž bude mít žalobce lepší procesní postavení. Dospěl však k závěru, že nikoliv, neboť jiný právní institut právní řád pro posuzovanou věc nenabízí.

- 38 Následně se Ústavní soud zabýval dalším stěžejním argumentem obsaženým v ústavní stížnosti, který spočíval ve vadném posouzení přiměřenosti plošného zákazu solárních panelů na střechách budov. Ústavní soud dal žalobci (a spolu s ním i druhému stěžovateli) za pravdu, že se správní soudy náležitě nevypořádaly s tvrzenou nepřiměřeností plošného zákazu solárních panelů na střechách staveb, který v konečném důsledku vyplývá z Dohody. Uvedl, že i kdyby plošný zákaz splňoval kritérium vhodnosti a potřebnosti, bylo nutné rovněž dostatečně a správně posoudit i jeho přiměřenost *sensu stricto*. Podle jeho názoru je totiž plošný zákaz umísťování solárních panelů, a to i těch umístěných na vnitřních (tj. z vnějšku nikoli pohledových) stranách střech pod takovým úhlem, že s výjimkou leteckého pohledu nejsou běžně vidět, velmi silným zásahem do práva na rozvoj obce a následně i do práv vlastníků nemovitostí umístěných na tomto území. Neakceptoval tedy závěr správních soudů, že toto omezení je i přiměřené (v užším smyslu), opíral-li se tento závěr toliko o paušální zdůvodnění – týkající se veškerých omezení plynoucích z Dohody. Ústavní soud dále nepřisvědčil argumentaci Nejvyššího správního soudu, že plošný zákaz umísťování solárních panelů na střechách budov se práva obce na samosprávu nedotýká. Podle názoru vysloveného Ústavním soudem nemohl být plošný zákaz umísťování solárních panelů na střechy budov za účelem ochrany památkové zóny zdůvodnitelný ani prostým odkazem na zásadu předběžné opatrnosti, jak uvedl Nejvyšší správní soud. Její uplatnění je dle Ústavního soudu na místě pouze v případě reálně hrozícího nebezpečí nevratného nebo závažného poškození právem chráněného zájmu (přiměřeně srov. § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů). Uvedl dále, že *„zásah do samosprávy obce musí být činěn pouze a jen v těch případech, kdy jednání obce je v příkrém rozporu se zájmy, které zákon ... chrání, přičemž počínání obce v samostatné působnosti musí být s těmito zájmy v nepochybném rozporu“* (nález sp. zn. III. ÚS 3817/17). Tento rozpor nebyl dle Ústavního soudu správními soudy prokázán. Ústavní soud upozornil, že žalobce ve správní žalobě a následně i v kasační stížnosti podrobně uvedl množství námitek, správní soudy se však s nimi i přes jejich konkretizaci dostatečně podrobně nevypořádaly, zejména pak v rámci posledního kroku testu proporcionality, což platí tím spíše, opíraly-li správní soudy přiměřenost plošného zákazu solárních panelů o obtížněji uchopitelný princip předběžné opatrnosti v návaznosti na argument, že řešení navrhané žalobcem (možnost umístění solárních panelů pouze ve dvorní části střech budov) údajně není dostačující.
- 39 Vzhledem k vytčeným pochybením týkajících se posouzení přiměřenosti plošného zákazu solárních panelů na střechách se Ústavní soud dále nezabýval přezkoumáváním opodstatněnosti a existencí zákonných podmínek pro rozporování dalších dílčích požadavků zadání územního plánu v rámci procesu jeho pořizování, a pouze na okraj poznamenal, že se správní soudy budou muset obdobně podrobným způsobem vypořádat i s dalšími žalobními (stížnostními) body stěžovatelů. To se týká zejména problematiky

záchytného parkoviště (bod 6.1 Dohody), kdy z pohledu Ústavního soudu nelze akceptovat argument Nejvyššího správního soudu (srov. bod 27 odůvodnění rozsudku), že „pokud by obec pocítovala potřebu většího počtu parkovacích míst, je jisté možné vymezenou plochu využít intenzivněji, např. zřídit další parkovací místa v podzemí, jako se to běžně děje ve větších městech“. To, zda bude chtít obec řešit problematiku parkování povrchovým záchytným parkovištěm, nebo pravděpodobně podstatně nákladnějším parkovištěm podzemním, je podle Ústavního soudu primárně věcí orgánů obce, a Ústavní soud vyslovil názor, že správní soudy by měly být s ohledem na zásadu soudního sebeomezení při hodnocení těchto otázek zdrženlivé. Stejně Ústavní soud nesouhlasil s názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož žalovaní „v dohodě uložili obci prověřit potřebnost parkovací plochy a jejího rozsahu územní studií“. Stanovila-li dohoda, že jedna část plochy Z78 bude vymezena jako „plochy dopravní infrastruktury – záchytná parkoviště“, přičemž „rozhodování v území v této části plochy Z78 bude podmíněno porázením územní studie s tím, že data o této studii budou vložena do evidence územně plánovací činnosti do 4 let od nabytí účinnosti ÚP Lednice“, neznamená to podle Ústavního soudu, že by tím dohoda uložila, resp. mohla uložit povinnost pořídit územní studii právě žalobci. Ústavní soud následně objasnil, že územní studii podle stavebního zákona pořizuje pořizovatel územního plánu, tj. příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v přenesené působnosti. Dohodou uzavřenou ústředními správními úřady na základě § 136 odst. 6 správního řádu za účelem řešení rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení (obecním úřadem obce s rozšířenou působností při výkonu státní správy), a správním orgánem, který je dotčeným orgánem (ministerstvem) ani nelze ukládat povinnosti přímo obci, neboť takový postup by byl v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 101 odst. 4 Ústavy. Oprávnění ukládat takovou dohodou povinnosti přímo obci není založeno ani jinými právními předpisy.

- 40 Ústavní soud uzavřel, že z napadených rozhodnutí nelze dovodit, že by byl náležitě zvážen význam základního práva žalobce na samosprávu v oblasti jeho územního rozvoje na straně jedné, a význam důvodů, proč by toto právo mělo být ve veřejném zájmu omezeno. Přestože Ústavní soud shledal využití dohodovacího řízení za souladné s právem, vytkl správním soudům pochybení při posuzování zákonnosti plošného zákazu solárních panelů na střechách coby zákazu plynoucího z napadené Dohody. Ústavní soud uvedl, že ačkoli se žalobce „stanoveným postupem“, jak to vyžaduje čl. 36 odst. 1, 2 a 4 Listiny základních práv a svobod, domáhal svého práva, městský soud a Nejvyšší správní soud v jeho věci „zákonem stanoveným způsobem“ podle čl. 90 Ústavy nerozhodly, když ve svých rozhodnutích patřičně nezohlednily ústavně zaručené právo žalobce na samosprávu podle čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 104 odst. 2 ve spojení s čl. 101 odst. 4 Ústavy. Upozornil, že k nezákonnému zásahu do práva na samosprávu může dojít již požadavkem státní moci na prosté zdržení se určitého jednání při výkonu samostatné působnosti obce, což byl právě případ žalobce. To, jakým způsobem se správní soudy vypořádaly s námitkou nepřiměřenosti plošného zákazu solárních panelů a v důsledku toho i s otázkou (ne)zákonnosti zásahu do práva na samosprávu, dle názoru Ústavního soudu z ústavněprávního hlediska neobstojí.
- 41 Městský soud v Praze, vázán právním názorem Ústavního soudu, znovu posoudil podanou žalobu; přihlédl přitom především k závěru Ústavního soudu ohledně intenzity zásahu do práva žalobce na rozvoj, a následně i do práv vlastníků nemovitostí umístěných na území

obce, spočívajícím v plošném zákazu umísťování solárních panelů na střechách staveb v obci.

42 Městský soud shledal, že žaloba je důvodná.

43 Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

44 Podle čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem.

45 Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti.

46 Podle odst. 2 téhož ustanovení péče státu o kulturní památky (dále jen „státní památková péče“) zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče (§ 25 až 32) v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy a organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.

47 V Ústředním seznamu kulturních památek ČR vedeným ministerstvem kultury (seznam je veřejně dostupný na <http://www.pamatkovykatalog.cz/>) je evidováno dvacet pět jednotlivých kulturních památek na území obce Lednice.

48 Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o státní památkové péči kulturní památky, které tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa, prohlašuje vláda České republiky nařízením za národní kulturní památky a stanoví podmínky jejich ochrany.

49 Podle ust. § 1 písm. j) bod 4. nařízení vlády č. 262/1995 Sb., o prohlášení a zrušení prohlášení některých kulturních památek za národní kulturní památky, ve znění pozdějších předpisů, se za národní kulturní památku prohlašuje kulturní památka Zámek Lednice.

- 50 Podle ust. § 2 nařízení vlády č. 55/1989 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se pro zabezpečení ochrany uvedených národních kulturních památek stanoví tyto podmínky:
- a) obnova národních kulturních památek musí zabezpečovat v souladu s výsledky vědeckého poznání trvalé uchování jejich hmotné podstaty a památkové hodnoty a zároveň musí směřovat k jejich důstojnému společenskému uplatnění,
 - b) způsob využití a činnosti s tím spojené nesmí vést k poškození národních kulturních památek a musí přispívat k jejich důstojnému společenskému uplatnění,
 - c) úpravami a změnami prostředí národních kulturních památek nesmí být narušeny jeho historické, významové a estetické vztahy k nim.
- 51 Podle ust. 6 odst. 1, 2 zákona o státní památkové péči území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury po projednání krajským úřadem prohlásit opatřením obecné povahy za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany. Podrobnosti o prohlašování památkových zón stanoví obecně závazný právní předpis.
- 52 Podle ust. § 1, 3 vyhlášky ministerstva kultury č. 484/1992 Sb. o prohlášení Lednicko-valtického areálu na jižní Moravě za památkovou zónu (dále též „vyhláška č. 484/1992 Sb.“) se území Lednicko-valtického areálu na jižní Moravě prohlašuje za památkovou zónu (dále jen „zóna“). Pro zabezpečení ochrany a péče o památkovou hodnotu zóny, kterou tvoří zejména význam daného území pro historickou osobitost místa, historické vazby sídel, jednotlivých historických objektů v krajině, krajiny a terénních útvarů a krajinný obraz daného území, se stanoví tyto podmínky:
- a) programy rozvoje obnovy obcí a programy rozvoje vesnice se zpracovávají na základě stavebně historických průzkumů území i jednotlivých objektů;
 - b) při přípravě programů rozvoje obcí, programů obnovy vesnice a při pořizování územně plánovací dokumentace je třeba respektovat památkovou hodnotu zóny;
 - c) využití jednotlivých objektů, prostorů i území musí odpovídat jejich kapacitě a technickým možnostem a musí být v souladu s památkovou hodnotou zóny;
 - d) obnova a restaurování nemovitostí v zóně se musí provádět na základě stavebně historického a restaurátorského průzkumu;
 - e) při terénních úpravách, budování technické infrastruktury, při nové výstavbě a při výsadbě dřevin musí být brán zřetel na charakter, prostorové uspořádání a měřítko jednotlivých nemovitostí, sídel a krajiny v zóně;
 - f) zemní a výkopové práce v zóně musí být prováděny se zřetelem na ochranu a záchranu archeologických nálezů a na zachování a zhodnocení jejich dokumentární funkce;
 - g) pro ochranu technického stavu nemovitostí, které jsou na území zóny, je nutné neodkladně provádět udržovací práce do doby, než bude provedena celková obnova.
- 53 Podle Přílohy k vyhlášce č. 484/1992 Sb. leží obec Lednice na území Lednicko-valtického areálu.
- 54 Podle ust. § 26 odst. 2 písm. c) zákona o státní památkové péči Ministerstvo kultury uplatňuje stanovisko k politice územního rozvoje a k zásadám územního rozvoje, a dále stanovisko k územně plánovací dokumentaci pro území, ve kterém je památková

rezervace, nebo nemovitá věc nebo soubor nemovitých věcí zapsané na Seznamu světového dědictví, a ve vztahu k tomuto území uplatňuje stanovisko k vymezení zastavěného území.

- 55 Podle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) menší území mimořádných přírodních hodnot, kde jsou na přirozený reliéf s typickou geologickou stavbou vázány ekosystémy významné a jedinečné v národním či mezinárodním měřítku, může orgán ochrany přírody vyhlásit za národní přírodní rezervace; stanoví přitom také jejich bližší ochranné podmínky.
- 56 V Ústředním seznamu ochrany přírody a krajiny vedeným Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR jsou pod kódem 208 jako národní přírodní rezervace evidovány Lednické rybníky, včetně Mlýnského rybníka (seznam je veřejně přístupný na <http://drusop.nature.cz/portal/>).
- 57 Podle ust. § odst 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je na celém území přírodních rezervací zakázáno hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, povolovat a umisťovat nové stavby, povolovat nebo uskutečňovat záměrné rozšiřování geograficky nepůvodních druhů rostlin a živočichů, sbírat či odchytávat rostliny a živočichy, kromě výkonu práva myslivosti a rybářství či sběru lesních plodů, měnit dochované přírodní prostředí v rozporu s bližšími podmínkami ochrany přírodní rezervace.
- 58 Podle čl. 4 sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 159/1991 Sb., o Úmluvě o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví, každý smluvní stát uznává, že v první řadě je jeho povinností zabezpečit označení, ochranu, zachování, prezentování a předávání budoucím generacím kulturního a přírodního dědictví uvedeného v čl. 1 a 2 a nacházejícího se na jeho území. Za tímto účelem učiní vše při maximálním využití svých vlastních zdrojů, a tam, kde je to vhodné, spolu s mezinárodní pomocí a spoluprací, zejména finanční, uměleckou, vědeckou a technickou, jakou bude moci obdržet.
- 59 Podle čl. 5 písm. d) téhož sdělení za účelem zajištění účinných a aktuálních opatření na ochranu, zachování a prezentování kulturního a přírodního dědictví nacházejícího se na území smluvního státu bude každý smluvní stát do té míry, jak to bude možné a odpovídající, usilovat o přijetí odpovídajících právních, vědeckých, technických, administrativních a finančních opatření potřebných pro označení, ochranu, zachování, prezentování a obnovu tohoto dědictví.
- 60 V Seznamu světového dědictví UNESCO (UNESCO World Heritage List) je Lednicko-valtický areál zapsán od prosince roku 1996 pod identifikačním číslem C763 vzhledem k splnění prvního, druhého a čtvrtého z deseti kritérií zápisu, a to 1) *Představuje unikátní mistrovské dílo lidského tvůrčího génia;* 2) *Dokládá velký vliv a výměnu hodnot v určitém období nebo v dané kulturní oblasti, dokládá vývoj architektury nebo techniky, monumentálního umění, urbanismu či tvorby krajiny;* 4) *Je vynikajícím příkladem určitého typu budovy nebo architektonického souboru nebo krajiny, který ilustruje významné stádium v historii lidstva.* (Viz <http://whc.unesco.org/en/list/763>).

- 61 Podle čl. 8 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) se zaručuje samospráva územních samosprávných celků.
- 62 Základními územními samosprávnými celky jsou obce (čl. 99 Ústavy), které jsou územními společenstvími občanů, která mají právo na samosprávu (čl. 100 Ústavy).
- 63 Podle čl. 101 odst. 4 Ústavy může stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem.
- 64 Podle ust. § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o obcích“) do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon.
- 65 Podle odst. 2 téhož ustanovení do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.
- 66 Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o obcích zastupitelstvo obce rozhoduje ve věcech patřících do samostatné působnosti obce (§ 35 odst. 1).
- 67 Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) až c) stavebního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností v přenesené působnosti
- a) pořizuje územní plán a regulační plán pro území obce,
 - b) pořizuje územně plánovací podklady,
 - c) pořizuje územní plán, regulační plán a územní studii na žádost obce ve svém správním obvodu.
- 68 Podle ust. § 6 odst. 5 písm. a) až c) stavebního zákona zastupitelstvo obce
- a) rozhoduje v samostatné působnosti o pořízení územního plánu a regulačního plánu,
 - b) schvaluje v samostatné působnosti zadání, případně pokyny pro zpracování návrhu územního plánu,
 - c) vydává v samostatné působnosti územní plán.
- 69 Podle ust. § 54 odst. 1 stavebního zákona pořizovatel předkládá zastupitelstvu příslušné obce návrh na vydání územního plánu s jeho odůvodněním. Zastupitelstvo obce podle ust. § 54 odst. 2 stavebního zákona vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu.

- 70 Podle ust. § 8 odst. 4 stavebního zákona orgány územního plánování a stavební úřady projednávají protichůdná stanoviska nebo protichůdná závazná stanoviska dotčených orgánů. Dojde-li k rozporu mezi příslušnými orgány podle tohoto zákona a dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, postupuje se podle správního řádu.
- 71 Podle ust. § 136 odst. 6 správního řádu se při řešení rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, týkajícími se řešení otázky, jež je předmětem rozhodování, postupuje přiměřeně podle ustanovení o řešení sporů o příslušnost s tím, že v případě bezvýslednosti dohodovacího řízení musí být zpráva o jeho průběhu spolu s návrhy jednotlivých ústředních správních úřadů ústředním správním úřadem, na jehož návrh bylo dohodovací řízení zahájeno, bez zbytečného odkladu předložena k řešení vládě. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije na řešení rozporů s územními samosprávnými celky, jestliže se věc týká práva územního samosprávného celku na samosprávu.
- 72 Městský soud v Praze ohledně provedení testu proporcionality odkazuje v části, kde městský soud odůvodnil svůj postoj k proporcionalitě omezení práv žalobce z hlediska kritéria způsobilosti dosáhnout požadovaného cíle, na svůj předchozí rozsudek ve věci (rozsudek ze dne 20.3.2018 č.j. 6 A 205/2015-76, body 63 až 69). Městský soud setrvává na tam zformulovaném odůvodnění svých závěrů a nemá proč se od nich odchýlit, když Nejvyšší správní soud ani Ústavní soud s tam uvedenými závěry nepolemizovaly.
- 73 Městský soud v Praze následně v rámci dokončení testu proporcionality posoudil charakter zásahu do práv žalobce z hlediska kritéria potřebnosti posuzovaného zásahu z pohledu jeho šetrnosti ve vztahu k právu žalobce na samosprávu, a z hlediska kritéria přiměřenosti v užším smyslu.
- 74 V otázce vyloučení fotovoltaických a jiných solárních systémů na střechách staveb městský soud s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru Ústavního soudu znovu zhodnotil šetrnost takového řešení a konstatuje, že žalovaní plošným zákazem uvedených systémů na střechách staveb vybočili z povinnosti náležitě zvážit význam práva žalobce jakožto územně samosprávného celku na samosprávu, a respektovat přiměřenost zásahu do uvedeného práva. Žalovaní patřičně nezohlednili možnost individualizace omezení, když například neumožnili žalobci zvolit řešení spočívající v umístění solárních panelů pouze na vnitřních (tj. z vnějšku nikoli pohledových) stranách střech pod takovým úhlem, že by nebyly běžně vidět z veřejného prostranství ani z volné krajiny (ovšem při zohlednění skutečnosti, že tento požadavek je třeba vztáhnout též na odrazy slunečního záření v různou denní dobu), případně nezvážili možnost jiného řešení, které by nebylo vnímáno jako rušivý pohledový element, zároveň by však zasáhlo do práva žalobce na samosprávu, jakož i do práv vlastnických či jiných, s menší mírou. Městský soud v Praze tedy uvádí, že argument žalovaných o nezbytnosti ochrany pohledové celistvosti střešní krajiny, vnímatelné v rámci území areálu z různých stanovišť, a po staletí rozvíjenou koncepcí harmonie celého areálu, neobstojí, stojí-li proti argumentu žalobce o potřebě zachovat právo na individuální posuzování problematiky. Postupem žalovaných došlo k vybočení ze zásady šetrnosti a přiměřenosti v užším smyslu, a jejich postup lze označit za nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s.ř.s.

- 75 Městský soud v Praze se poté zabýval opodstatněností a existencí zákonných podmínek pro rozporování dalších dílčích požadavků zadání územního plánu v rámci procesu jeho pořizování, zejména problematikou záchytného parkoviště, jak mu uložil Ústavní soud ve svém nálezu.
- 76 K otázce stavby záchytného parkoviště městský soud uvádí, že podle jeho přesvědčení žalovaní rozdělením a zmenšením plochy pro umístění záchytného parkoviště nevybočili z povinnosti náležitě zvážit význam práva žalobce jakožto územně samosprávného celku na samosprávu a respektovat přiměřenost zásahu do uvedeného práva. Městský soud v Praze je přesvědčen, že řešení žalovaných povede k požadovanému cíli, tj. k vyloučení negativního vlivu rozsáhlé zpevněné plochy na pohledovou osu zámek Lednice – Apollónův chrám a k zachování nezastavěnosti volné krajiny u Mlýnského rybníka, a je tedy v zájmu památkové ochrany. Požadavek na zmenšení navržené plochy zhruba na polovinu a snížení koeficientu jejího zastavění tak, aby mohla být pohledově rozčleněna vzrostlou zelení, nehodnotí městský soud jako nijak přehnaný, a má za to, že byl učiněn při zohlednění potřeby žalobce k uspokojení potřeby parkovacích míst a odklonu parkování z bezprostředního centra obce, byl dostatečně individualizován a zejména nezakázal výstavbu záchytného parkoviště zcela; pouze zmenšil a rozčlenil plochu parkoviště. Požadavek byl rovněž řádně odůvodněn, a to s přihlédnutím ke konkrétní situaci v místě, která podle názoru městského soudu nenabízí jiné, šetrnější řešení. Hodnocený požadavek tedy nepředstavuje nezákonný zásah do práv žalobce na samosprávu. Městský soud tento požadavek shledává v souladu se zásadou potřeby v užším smyslu, a považuje jej za přiměřeně šetrný k právům žalobce. Setrvává tedy na svém původním názoru, že žalobní námitky týkající se záchytného parkoviště nelze považovat za důvodné.
- 77 Dalším dílčím požadavkem zadání územního plánu, proti němuž žalobce brojil žalobou, byl požadavek rozdělení a změn ve funkčním využití ploch, na nich žalobce zamýšlel umožnit výstavbu bytových domů či místní komunikaci (sousedící plochy Z3, Z79 a Z88), zatímco Dohoda plochu určenou k výstavě fakticky zmenšila, umožnila pouze výstavbu bytových domů, a s výstavbou místní komunikace nepočítá.
- 78 Také v případě tohoto posuzovaného požadavku podle přesvědčení městského soudu žalovaní postupovali v rámci zásady přiměřenosti v užším smyslu a v souladu se zásadou šetrnosti, neboť, jak vyplývá z obsahu Dohody, určili takový způsob využití plochy, který sice v nejvyšší možné míře zachová stávající charakter zástavby, přesto umožňuje i novou zástavbu a tedy rozvoj v oblasti bydlení. Tento kompromisní postup žalovaní odůvodnili ochranou výrazného krajinotvorného prvku, kterým je alej, a ochrannou krajiného rázu, který by byl výstavbou bytových domů narušen. Městský soud shledává řešení žalovaných za zvolené tak, že zasahuje do práva žalobce na samosprávu s přiměřenou mírou. Městský soud poznamenává, že žalobce nenabídl žádné konkrétní argumenty o tom, že v obci není dostatek ploch pro rozvoj v oblasti bydlení. Žalovaní naproti tomu přinesli argumentaci zcela konkrétní, která vycházela ze skutečných podmínek v místě (přítomnost aleje a snaha o zachování jejího dominantního postavení). Městský soud tedy uzavírá, že předmětnou část Dohody shledává proporcionální, a námitku žalobce nepovažuje za důvodnou.

- 79 Posledním dílčím požadavkem zadání územního plánu, proti němuž žalobce brojil žalobou, byl požadavek zadání územního plánu na rozdělení a faktické zmenšení plochy určené dle záměru žalobce k bydlení v rodinných domech v místní části obce Nejdek (plocha Z10).
- 80 Také tento požadavek podle mínění městského soudu žalovaní racionálně odůvodnili, když zohlednili, že rozvoj obou obcí je nutné řešit odděleně, neboť se jedná o dva urbanistické celky zcela rozdílného charakteru a jejich sloučení by vedlo ke ztrátě identity obou sídel, včetně panoramatických pohledů; přihlédli přitom k neúměrné velikosti plochy, na které měla být dle žalobce zástavba rodinnými domy realizována. Městský soud v Praze považuje omezující podmínky stanovené žalovanými za zcela přiměřené, zohledňující vedle cíle památkové ochrany Lednicko-valtického areálu též právo žalobce na rozvoj, neboť stanovené podmínky vycházely z konkrétní situace na místě a nevykloučily výstavbu v lokalitě úplně, pouze ji z legitimního důvodu omezily. Jde o šetrné řešení, které zasahuje do práva žalobce na výstavbu nejnížší možnou intenzitou, když při rozšíření plochy určené Dohodou k zástavbě a pohledovému sloučení obou urbanistických celků by již došlo k narušení památkové ochrany areálu. Posuzovaný požadavek tedy v testu proporcionality obstál.
- 81 Ze všech výše uvedených důvodů je Městský soud v Praze nucen konstatovat, že s výjimkou problematiky solárních panelů shledává omezující podmínky žalovaného v souladu s ústavními principy, neboť nevidí existenci jiných než žalovanými zvolených prostředků, které by při stejné ochraně památkové péče zasáhly do práva žalobce na samosprávu s menší mírou. K problematice solárních panelů městský soud rekapituluje, že s ohledem na to, že účelu (nerušených pohledů na střešní krajinu) by v daném případě bylo možné dosáhnout mírnější formou intervence, než plošným zákazem solárních panelů na střechách v území obce, došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce, a proto městský soud žalobě dle ust. § 87 odst. 2 s.ř.s. vyhověl.
- 82 Soud nepřistoupil k tomu, aby žalovaným uložil povinnost zdržet se v rámci pořizování územního plánu obce Lednice uplatňování předmětné Dohody. Podstatnou část Dohody totiž považuje za zákonnou, a má za to, že nezákonnost ujednání o plošném zákazu fotovoltaiických a jiných solárních systémů na střechách staveb (část I.F.2, bod 10.2) nebrání realizaci ostatních ujednání Dohody. Ostatní ujednání Dohody nejsou nezákonností předmětného ujednání nijak dotčena, neboť zde není přímá obsahová propojenost. Nezákonnost dotčeného ujednání tedy nezpůsobila nezákonnost Dohody jako celku. Neuložení povinnosti žalovaným zdržet se uplatňování předmětné Dohody nic nemění na tom, že žalovaní jsou dle ust. § s.ř.s. vázáni právním názorem v tomto rozsudku vysloveným ohledně nezákonnosti dílčího ustanovení Dohody. Žalovaní tedy nebudou předmětné ustanovení Dohody (část I.F.2, bod 10.2) aplikovat.
- 83 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek, a ve věci měl úspěch žalobce, kterému vznikly náklady spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a 5.000 Kč a náklady na právní zastoupení advokátem, které představují odměnu za

čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti, podání v pořadí druhé kasační stížnosti) dle ust. § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), paušální náhrada hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem náhrada nákladů řízení ve výši 20.600 Kč. Proto soud uložil žalovaným tyto náklady žalobci nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu